

‘We spelen vals tegen de tijd, wij proberen het jonge in ons wakker te houden’

Tom Barman (39)

Zanger/ gitarist van dEUS, nieuwe cd: ‘Keep you close’

Tijd van leven

Hadden uw ouders genoeg tijd voor u?

‘Ik heb een wat vreemde opvoeding genoten omdat mijn ouders al wat ouder waren toen ze mij kregen: mijn vader was 63, mijn moeder 42. Ze waren veel weg omdat ze graag reisden. Het was een heel verbale opvoeding, stiekeme of opgekropte dingen kwamen bij ons niet voor. Het na-deel was dat het er soms hard aan toeging. Nu zie ik dat als een voordeel, het heeft mij gekneed tot wie ik ben. Mijn ouders hebben de oorlog meege-maakt, mijn vader zelfs twee, dat verklaart mis-schien mijn extreme gevoeligheid voor onrecht-vaardigheid. Ze waren niet het type om te zeg-gen: kom eens zitten, dan vertellen we je hoe het leven in elkaar zit. Ik leerde door te kijken hoe zij met elkaar en met de buitenwereld omgingen.’

Waar heeft u te weinig tijd voor?

‘Als ik alleen wil werken, ben ik briljant in het zoeken van uitvluchten. Ik steek te weinig tijd in de rust om alleen tot een karwei te komen. Ik ben een sociale individualist, ik ben gek van met mensen werken – daar haal ik mijn inspiratie en energie uit – maar ik ben ook graag alleen. In de muziek kan ik niet zonder die groepsdynamiek, dat heeft iets magisch. Ik ben jong met muziek begonnen – ik was op mijn zeventiende al van huis weg – waardoor sommige mensen voor mij een soort surrogaatfamilie werden.’

Staat de tijd wel eens stil?

‘Als ik onder vrienden ben en lekker eet. Mocht ik ooit vertrekken uit Antwerpen, dan zou ik dat het meeste missen. Vroeger keken we trouwens uit naar spelen in Frankrijk en niet naar een tour in Holland. Nu is het omgekeerd: het eten is hier excellent en in Frankrijk is het beneden alle peil. Ik heb meestal niet zo’n honger voor een optre-den. Op een volle maag spelen is geen optie, dan word je loom. Ik moet op scherp staan.’

Hoe doorstaat u de tand des tijds?

‘Ik blijf het absurd en hallucinant vinden dat ik veertig word. We zitten met de groep vaak tus-sen jonge mensen, waardoor je hard geconfron-teerd wordt met de nieuwe generatie. We spelen op een bepaalde manier vals tegen de tijd, wij proberen het jonge in ons wakker te houden. Dat is iets wat in elke mens zit, maar dat wordt gewoon platgedrukt door negentig procent van waar mensen mee bezig zijn: kinderen krijgen, een job zoeken, beter worden in die job, harder werken. Allemaal zaken die de vlam – die ieder mens toch heeft – stopt, remt en ontmoedigt. Bij ons moet die vlam er wel zijn, anders komen mensen niet meer naar ons kijken.’

door Caroline Buijs foto Bert Nienhuis